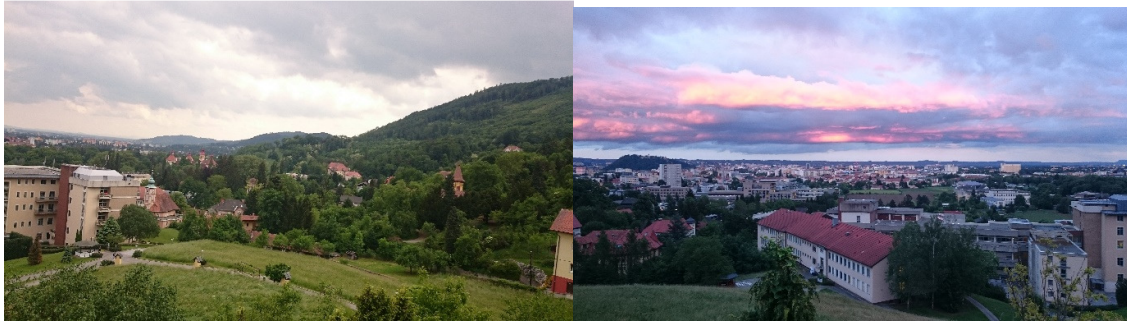


Grazi szakmai gyakorlat

Először a némettanár Nőtől hallottam erről a grazi lehetőségről, viszont nem tudtam, hogy jelentkeznek-e, mert májusban volt az érettségim is, és még akkor nem lehetett tudni pontos dátumot a kiutazásról. De próba szerencse alapon jelentkeztem, volt előtte meghallgatás, elbeszélés természetesen németül. Akkor a hat főből még csak az osztálytársamat, Jenit ismertem. Miután kiderült, hogy május 17-én utazik a csapat Grazba, így nyugodt voltam abból a szempontból, hogy előtte letudhatom a biológia és kémia vizsgám, majd mehetünk külföldre, gyakorlatra. Volt hat alkalom, mikor a csapat együtt volt pár órát, mivel nyelvi felkészítő volt. Utána lett megtartva az ismerkedős délelőtt, akkor már jobban mertünk poénkodni, viccelődni. Jobban összeszokott a csapat.

Május 17-én, vasárnap reggel indult a vonat a Keleti Pályaudvarról. A hat órás út alatt még nem nagyon mertünk beszélgetni, bár már nem voltunk teljesen ismeretlenek egymásnak. Ketten voltunk érettségizők, így mi egy kicsit tanulgattunk is az út alatt. Beszélgettünk, mindenki mesélt egy kicsit magáról.

Mikor odaértünk, Gerhilde vitt minket a szállásra. Akkor még nem tudtuk, hogy minden nap azt a meredek utat kell majd megtennünk oda-vissza többször is. De miután Gerhilde megmutatta nekünk a várost, visszafele tapasztalhattuk is. A szállás nagyon otthonos, két emeletes volt. Földszinten volt étkező és mosdó, az első emeleten egy kétágyas szoba, ahol Katica és Melinda lakott. A második emeleten volt a mi szobánk Jenivel, és volt még egy, ahol Szandi és „kis” Jeni lakott. Minden emeleten volt fürdő. A kilátás a szobákból nagyon szép volt. A belső környezet is gyönyörű, családias volt, hamar otthon éreztük magunkat. A mi szintünkön volt a Tanár Nő szobája is. Nagyon éhesek voltunk már, Gerhilde elmondta, hol tudunk enni, mivel vasárnap nincsenek nyitva a nagyobb üzletek, éttermek. Végül a Mekiben kötöttünk ki. Este még beszélgettünk, oldódott a hangulat köztünk.



Már az első héten elkezdődött nekünk a kórházi gyakorlat, kedden. Előtte lévő nap az egyetemet mutatta meg nekünk Gerhilde, meg elmondta a fontosabb információkat, hogy kit hol lehet megtalálni, hol lehet elérni. Még pár napig, azaz az első hétig a Tanár Nő segítségére is számíthattunk, de utána teljesen magunkra voltunk utalva.

Kedden belecsöppenhettünk a külföldi egészségügybe, mindenkinek külön Station-ja, helye volt. Én a negyedik emeleten voltam, természetesen lifteztem mindennap, de szerintem Jeni is, aki az első emeleten volt. A negyediken és a harmadikon is volt belgyógyászat, a harmadikra Szandi volt beosztva. Az első nap nem volt teljes mivel nem félhétre kellett menni, és papírokat kellett kitölteni, megmutatták az alagsort és hogy, hol tudunk majd mindennap átöltözni. Miután ezeket befejeztük mindenkit felkísértek a saját helyére. Kicsit izgultam, hogy mennyire fogom megérteni majd a németet, mennyire lesznek toleránsak, megértőek és segítőkészek. De nagyon örültem, mert mindenki kedves volt, megdicsértek, ha valamit jól csináltam, ha már tudtam magamtól végezni a feladatot, nem kellett mondani. Azt is észrevettem, hogy az elején, amikor velem beszéltek lassabban, érthetőbben mondták a feladatokat. Meséltem magamról, ők is magukról, szóval nemcsak szakmai dolgok kerültek szóba, hanem arra is törekedtek, hogy jobban megismerjenek.

Mindig megvolt a napirend, fél héttől volt a műszakátadás, körülbelül eltartott hétig, utána mentünk a szobákat rendbe tenni. Lázat mértünk, vérnyomást, mindennap friss ágyneműt húztunk minden betegnél, megborotváltuk őket és megfürdettük, akinek kellett segítség a tisztálkodásnál. Közben beszédbe elegyedtünk velük, az ápolók mindig kedvesen szóltak hozzájuk, nem volt senki ingerült, vagy olyanra nem volt példa, hogy a nővérek egymásnak halogatták a feladatokat. Miután a szobák rendbe tételével végeztünk, jöhetett a szekrények feltöltése. Minden egyes szobába vittünk ágyneműket, lepedőket, kesztyűket, alátéteket, decubitus matracokat stb. Napi háromszor osztottunk ételt, a reggeli az a szobák

rendbetételénél volt, az ebéd mindig fél 12-12 között, és a vacsora pedig olyan négy óra fele. Utána természetesen összeszedtük a tálcákat és levittük a földszintre a konyhába. Akinek kellett segíteni az evésnél, megetettük. Volt olyan beteg is, akinek vezetni kellett a napi bevitt mennyiséget. Egy ilyen bácsit etettem napokon keresztül és pár nap után már beírhattam, hogy a teljes adagot megette.

Egy óra fele mi is ebédelhettünk, még az első nap kiválasztottam, hogy az egész hónapban mit szeretnék enni. Sokszor futottunk össze az ebédlőbe a többiekkel. Három menü között lehetett választani, nagyon finomak voltak. A betegeknek is kellett választani ebédet és vacsorát is. Kaptak bőségesen, ha valaki még kért valamit adtak neki, volt ivójoghurt a reggelihez vagy vacsorához, teljeskiörlésű kenyér, lekvár, felvágott, szóval bármi, amit csak szerettek volna. Minden ebédhez volt saláta. Gyümölcsöt is gyakran kaptak, volt, hogy kompót formájában.

Délelőtt volt vizit is, sokszor bementem rá, és megfigyeltem az orvos-beteg párbeszédet, hogy az ápolók miket jegyeznek fel. Mindent számítógépben is vezettek, nemcsak papíron. A viziten még részt vettek rezidens orvosok is.

Az új betegeket tanulók is felvehették, mentem velük én is, megfigyeltem, miket kérdeznek. Csináltam EKG-t is, mindig fertőtlenítettünk mindent a szobában, tiszta poharakat tettünk ki a szobákban lévő asztalokra. Összeállítottunk infúziókat, csináltam infúzió cserét. A kórházban működött egy jelzőrendszer, ami arra szolgált, hogy a beteg tudjon szólni, tudja hívni a nővéreket, ha segítségre szorul, másrészt jelezte, ha a nővérek vagy orvosok (vizit esetén) a szobában tartózkodnak.

Napi kétszer mértünk vércukrot, 11-kor és délután négykor, az éjszakai nővér pedig reggel hatkor. Ha a beteg hazamehetett, akkor az egész ágyat lefertőtlenítettük, a szekrényét és az éjjeliszekrényt is. Minden szobához tartozott külön mosdó, fürdő, és minden ágy mozgatható volt, a beteg saját maga irányíthatta, ahogy neki kényelmes. Beteg ágya felett volt a nővérhívó és mindenkinek volt rádiója is.

Volt az én szintemen egy román beteg, aki tudott magyarul, segítséget kellett nyújtanom neki, hogy tudjon kommunikálni az ápolókkal és az orvosokkal. Elmondtam, hogy miket lehet, mit lehet, milyen vizsgálatra fog menni, hogy mit állapítottak meg az orvosok neki. Kérdezte, hogy milyen kint, hányan vagyunk a kórházban, miket csinálunk.

A betegek nyitottan fordultak hozzám, többekkel beszélgettem és említették, hogy nyaralni szoktak jönni Magyarországra, meg, hogy voltak már sokszor nálunk. Meséltem, hogy megyek majd haza érettségizni, sok sikert kívántak, az ápolók is. Nagyon barátságos volt mindenki.

Nagyon megszerettük a kórházi légkört, ugyanis teljesen más volt, mint itthon, mind az emberek hozzáállásában, mind a körülményekben. Nagyon tetszett még a kórházban az is, hogy a betegek, ha kinéztek, gyönyörű tájat láttak. Úgy gondolom, ez azért fontos, mert az ember közérzetén sokat javít, ha igényes a körülötte levő környezet, érzi, hogy odafigyelnek rá, gondoskodnak róla, mosolyognak, kedvesen szólnak hozzá.



Nagyon élveztem az itt töltött időt, így nem volt kérdés, hogy valami kis jelképes ajándékkal kedveskedek az osztály dolgozóinak. Az utolsó előtti délután elmentünk és mindenki vett egy kis csokit, amit az utolsó nap átadtunk.

Utolsó nap a Tanárnő is bejött a kórházba az értékelésért, ott is kellett egy kis segítség, hogy a főnővér és Szálteleki tanárnő megértsék egymást, mert a főnővér nem beszélt jól angolul.

Azt még kiemelném, hogy hét szoba volt a szintemen (jól felszerelve, teljesen modern környezetben, tiszta állapotban), mindegyik szobában négy beteg feküdt, és így akkor 28 betegre volt főnővér, olyan 4-5 diplomás ápoló, volt 3-4 segédápoló és volt olyan is amikor hatan voltunk tanulók. Nincs az egészségügyben náluk hiány.

Kezdeti ismeretlenség átfordult egy jól összecsiszolódtott csapatná. A közös programok, a közös esti beszélgetések, a közös főzés megtette hatását: poénkodtunk egymással, sokat nevetgélünk, viccelődünk, számíthattunk egymás segítségére.

Az első hétvégén Bécsbe mentünk át, Tanárnő is velünk volt még akkor, de haza már csak hatan mentünk. Az idő nem nekünk kedvezett, esett egész nap, borús volt, ráadásul nem is úgy pakoltunk a gyakorlat idejére. De legalább lett egy közös pulcsink.

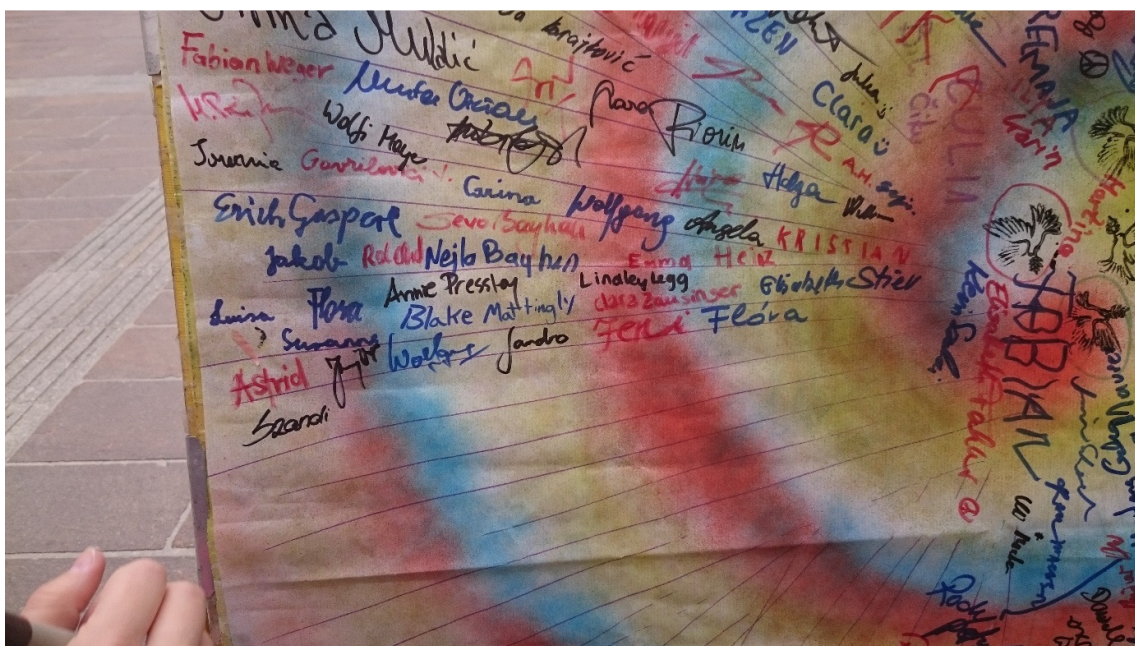
Szóval Bécsből nem sokat láttunk, szuvenírt mindenki vett, de sajnáltuk, hogy sétálgatni, kulturálódni nem nagyon tudtunk. Hazafele menet gondoltuk, hogy majd három napra bevásárolunk (szombat estére, vasárnapra és hétfőre, mert pünkösd volt akkor), de mivel este hat után értünk haza, nem volt bolt nyitva a környéken, ahol eddig hétközben vásároltunk (akkor még nem tudtuk, hogy hat után minden bezár, és hogy a főpályaudvaron nyitva van a Spar...). Így össze-vissza körözgettünk az utcákon, míg találtunk egy boltot nyitva, de valószínűleg azért, mert sokan voltak bent. Mindegy a lényeg, hogy szerencsénk volt, de nagyon!

Aznap este elmentünk egy kicsit szórakozni, bulizni. Szandi ismert még Grazban fiúkat, őket is elhívtuk. Jól éreztük magunkat. Kellőképpen megnyitottuk a gyakorlati létünket kint Grazban.

Gerhildével lett volna egy kis városnézés, kulturálódás, de nem találtuk a megbeszélt helyszínen, pedig időben ott voltunk! Így lekéstük a lefoglalt időpontot, de helyette kitaláltunk mást.



Voltunk a Kunstmuseumban, majd kastélyba mentünk, nagyon szép volt a parkja. Schlossbergre is felmentünk, erre egy külön napot szántunk. Amivel felmentünk, nagyon hasonlított a Budavári siklóra, igaz, hogy nem tartott sok ideig, körülbelül 40 másodperc, de nagyon élveztük. Fentről a kilátás pedig csodaszép volt. Mikor lejöttünk, láttunk egy bácsit, aki aláírásokat gyűjtött a Guinness rekordhoz, így mi se maradtunk ki belőle, ha már ott voltunk.



Külön kirándulást is szerveztünk, a közeli hegyet másztuk meg. Voltak meredek pillanatok, szó szerint, de nagyon élveztük, legalább is nekem nagyon tetszett. És jó közös program volt!

Elmentünk strandolni, mert azon a hétvégén nagyon meleg volt. Láttunk vízilabda meccset bent az uszodában, sokat napoztunk (bár a többiek leégték, én fehérbőrűként pedig nem), fagyiztunk is.



Amit kiemelnék, hogy egyrészt örülök neki, meg szerintem ez hozta össze a társaságot, hogy minden este közös vacsora volt, órákat tudtunk sztorizgatni, nevetgélni. Ez nagyon összecsiszolt minket!

Ráadásul a legjobb arra hazaérni, hogy vacsorával várják az embert, volt ebben részem, mikor este hétig voltam a kórházban. Hoztak nekem a boltból tejet, csak azért elmentek, mert szeretem és, hogy mire hazaérjek, akkor legalább az legyen! Csináltak tojásrántottát, tükörtojást, sült virslit.

Megbeszéltük, hogy lesz egy-egy alkalom, mikor kettesével főzünk, sütünk. A két Jeni bundáskenyeret csinált, Katica és Melinda milánóit, mi Szandival pedig palacsintát csináltunk. Na, az is viccesen alakult, mindenféle módszert kitaláltunk arra, hogy a palacsintatészta csomómentes legyen. De végül sikerült!

Sokszor kártyáztunk, összeültünk, beszélgettünk, filmet néztünk, szóval sok közös programunk volt. Együtt vásároltunk be mindennap. Megvártuk egymást a kórházban, ha fél háromig voltunk. Nagyon jó kis csapatná alakultunk.

Az utolsó hétvégén átmentünk Salzburgba, 5 órát tudtunk várost nézni, de legalább tudtunk, nem úgy, mint Bécsben. Elmentünk hajózni, várba mentünk, ahol vacsoráztunk is, és megnéztük Mozart szülőházát. Este a két Jenivel lementünk a hotel aulájába biliárdozni, az se telt el móka nélkül.

Hazautazáskor, mikor vártuk a főpályaudvaron a vonatot, leültünk a bőröndökre és ott



kártyáztunk, soloztunk.

Két (nekünk) vicces pillanatot kiemelnék: az egyiket mesélték. Elmentek vásárolni és egy csomó apróval fizettek, amibe a legnagyobb az az 5 centes volt. Nézett egy nagyot a pénztáros. Na meg a mögöttük álló sor. Ők persze nevettek. A másik is vásárlós sztori: mentünk már fizetni, és egy nő megkérdezte tőlünk (persze úgy, hogy ő nézelődött, mi meg mentünk már fizetni), hogy: Bementünk elé a sorba? Mi persze ezt félre értettük és rávágtuk, hogy: Ja! Na, mindegy, csak hoztuk a szokásos formánk.

Nagyon örülök, hogy részese lehettem ennek a fantasztikus élménynek, és hogy jelentkeztem erre a programra. Jó volt megtapasztalni egyáltalán a külföldi életet, a külföldi egészségügyet, hogy önállóságra voltunk kényszerítve. Örülök, hogy újabb barátokra leltem, és hogy ennyire jóban lettünk, hogy nem magunkra voltunk utalva abban az egy hónapban, hanem egymásra. Hogy bármikor számíthattunk a másokra, legyen szó egy „egyszerű” vacsoráról. Nagyon jól éreztem magam, és csak ajánlani tudom ezt a lehetőséget mindenkinek!

Lisóczki Flóra